

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **V. H. N.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2018, č. j. OAM-172/LE-LE05-BA04-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 3. 2019, č. j. 60 Az 70/2018 - 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Řízení o žalobě žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Plzni zastavil označeným usnesením. Dospěl k závěru, že aktuální místo pobytu žalobce není známo.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto usnesení krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal jeho místo pobytu, resp. že příslušné správní orgány neposkytly při zkoumání místa pobytu stěžovatele potřebnou součinnost, což mu nemůže být kladeno k tíži. Stěžovatel připomněl, že byl zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 23. 8. 2018. V řízení před policejním orgánem předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí stěžovatel uvedl svoji trvalou adresu ve své vlasti, kterou jasně označil jako místo svého obvyklého pobytu. Policejní orgán, který stěžovatele zajistil podle § 124 odst. 1 zákona o

pobytu cizinců, tak disponoval podstatnými informacemi o adrese pobytu stěžovatele. Povinností soudu podle stěžovatele bylo dotázat se na pobyt stěžovatele rovněž tohoto policejního orgánu, neboť všechny okolnosti nasvědčovaly tomu, že právě tento orgán je informován o situaci stěžovatele po jeho propuštění nejlépe. Přístup Ředitelství služby cizinecké policie, které podle žalobce muselo disponovat správnými informacemi o stěžovatelově pobytu a tyto informace soudu nesdělilo, nemůže být přičítáno stěžovateli k tíži.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že krajský soud vyvinul dostatečnou snahu zjistit místo pobytu stěžovatele. Postup krajského soudu byl zcela zákonný a respektující existující judikaturu. Místo pobytu stěžovatele nebylo známo žalovanému, Ředitelství služby cizinecké policie ani zástupci stěžovatele. Žalovaný připomněl, že k povinnostem žadatele o udělení mezinárodní ochrany patří sdělování místa aktuálního pobytu příslušným orgánům, což stěžovatel neučinil.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Z obsahu soudního spisu vyplývá, že krajský soud se při zjišťování pobytu stěžovatele obrátil nejdříve na žalovaného, který mu přípisem ze dne 18. 2. 2019 sdělil, že stěžovatel dle elektronické evidence žalovaného dne 14. 12. 2018 svévolně opustil PoS

pokračování

Kostelec nad Orlicí a současné místo pobytu stěžovatele není žalovanému známo. Krajský soud se dále obrátil na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, která soudu přípisem ze dne 21. 2. 2019 sdělila, že poslední nahlášená adresa pobytu stěžovatele byla v PoS Kostelec nad Orlicí, odkud stěžovatel dne 14. 12. 2018 svévolně odešel, přičemž současné místo jeho pobytu není známo. Krajský soud místo pobytu zjišťoval rovněž u zástupce stěžovatele, který mu přípisem ze dne 11. 3. 2019 sdělil, že stěžovatel ode dne 14. 12. 2018 přestal pobývat v PoS Kostelec nad Orlicí a aktuální pobyt stěžovatele mu není znám, avšak snaží se ho zjistit.

[10] Uvedené úkony ke zjištění místa pobytu stěžovatele prokazují, že krajský soud v tomto ohledu vyvinul intenzivní úsilí a vyčerpal všechny možnosti, které měl k dispozici. Místo pobytu stěžovatele se mu však nepodařilo zjistit. Námitce stěžovatele, že krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal místo pobytu stěžovatele proto nelze přisvědčit.

[11] Argumentace zástupce stěžovatele, který ze skutečnosti, že stěžovatel byl zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, dovozoval, že tento správní orgán má k dispozici podstatné informace ohledně adresy pobytu stěžovatele, není důvodná, neboť Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, představuje organizační složku cizinecké policie, na jejíž ředitelství se krajský soud obrátil se žádostí o sdělení místa pobytu stěžovatele. Podle Nejvyššího správního soudu není možné, aby tato organizační složka disponovala jinými informacemi o místě pobytu stěžovatele než samotné ředitelství, které je řídicím orgánem cizinecké policie. Z uvedeného je zároveň zřejmé, že krajský soud postupoval správně, když se na místo pobytu stěžovatele dotázal Ředitelství služby cizinecké policie.

[12] K zajištění stěžovatele navíc došlo dne 23. 8. 2018, tj. předtím, než dne 14. 12. 2018 svévolně opustil svoje poslední známé místo pobytu v PoS Kostelec nad Orlicí a předtím, než krajský soud v průběhu února a března 2019 zjišťoval místo pobytu stěžovatele. Informace o místě pobytu, kterými správní orgán zajišťující stěžovatele disponoval v době jeho zajištění, proto již v době rozhodování krajského soudu nebyly aktuální, a tudíž ani relevantní. Námitka stěžovatele, že mu nemůže být přičítán k tíži přístup Ředitelství služby cizinecké policie, které muselo disponovat správnými informacemi o stěžovatelově pobytu a tuto informaci soudu nesdělilo, představuje neopodstatněnou a ničím nepodloženou spekulaci.

[13] V posuzované věci tak byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu, podle kterého soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud proto postupoval správně, když řízení zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu.

[14] Nejvyšší správní soud v této souvislosti ve shodě s krajským soudem poukazuje na to, že otázka, kdy lze přistoupit k zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu již byla řešena v judikatuře NSS. Odkázat lze např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 8. 2009 č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, v němž vyslovil, že „*nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu je dána jen tam, kde krajský soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích nebyl pobyt žadatele*

zjištěn a zůstal zcela neznámý (rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2005, čj. 7 Azs 271/2004 - 58, č. 707/2005 Sb. NSS). Mezi soudu dostupné prostředky ke zjištění pobytu žadatele o azyl patří zejména dotaz na místo pobytu žadatele u obou správních orgánů, které mají dle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl, tj. Ministerstvo vnitra a Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, podle okolností konkrétní projednávané věci lze uvažovat např. i o dotazu na místo pobytu žalobce u jeho zástupce, má-li nějakého, příp. pokus o doručení na adresu, kterou žalobce uvede v podání soudu. (...) Nejvyšší správní soud připomíná, že nastoupení některého z důvodů podle § 33 zákona má obligatorní procesní vyústění v podobě zastavení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, čj. 3 Azs 40/2008 - 67).“

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a ve smyslu § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[17] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 20. 11. 2019, č. j. 60 Az 70/2018 – 22, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele již v řízení před krajským soudem doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 4.114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu